

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računata se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Gauč in slovenske paralelke.

Pred par dnevi čitali smo v „N. Fr. Presse“, kako si je minister Gauč v Hainfeldu na Dolenjem Avstrijskem ogledaval tamošnjo ljudsko šolo, kako je nadzoroval celo telovadbo mladih učencev, izražajoč zahvalo vsem prisotnim šolskim dostojanstvenikom ter naposled na prošnjo šolskega vodje, naj bi se šola uvrstila v višji plačilni razred, celo slovesno zagotavljal, da bode za šolo v Hainfeldu storil, kolikor bode mogel.

Čudili smo se tej ministrovski naklonjenosti, kajti pri nas je pač ni opazovati, pri nas Gauč deluje le v negativnem zmislu, kakor da ni minister za uk in bogočastje, ampak minister za nevednost in podajač ministra financ. Pri nas se pouk omejuje na nečuten način in ni ga skoro dneva, da bi Gauč, kakor razljuteni Ahil, ne hladil svoje jeze nad zavodi slovenskimi. Povedali smo že, kako se mrcvari gimnazija v Kranji, kako se izdajajo naredbe, ki so z naredbami, pravno še obstoječimi, v nasprotju, povedali tudi, da Gauč ni dovolil tretje slovenske paralelke za I. razred gimnazije Ljubljanske ter oblastno določil „numerum clausum“, to je, da nobena slovenskih paralelek v I. razredu ne sme imeti nad 60 učencev.

Bilo je ljudi, ki tej našej vesti neso verjeli, ker se taka naredba res ne strinja z zdravim razumom. A danes zjutraj bilo je v Ljubljanske gimnazije veži nabito naslednje

Oznanilo:

Vsled ukaza slavnega c. kr. ministerstva z dne 6. septembra 1887 št. 22784 se ima daljše sprejemanje v prvi razred slovenskih paralelek ustaviti, ker je določeno število, 120 učencev že včeraj 14. septembra bilo prekoračeno.

Ljubljana 15. septembra 1887.

To oznanilo izzvalo je veliko nevoljo in razburjenost mej občinstvom in mi smo trdno preverjeni, da nikakor ni bilo umestno, da je bilo le voda pa mlin nemškemu oddelku. Minister Gauč je namreč „zur Schonung des Staatsschatzes“ (sic!) obrezal le slovenski paralelki, glede nemškega oddelka pa ni niti besedice črnil, za nemški oddelk torej ne velja „numerum clausus“. Posledica bila je naravno ta, da so nekateri zbegani očetje; ne

vedoč, kam s svojimi sinovi, upisali jih v nemško paralelko.

K sreči rečeno oznanilo ni bilo dolgo pribito. Deželni šolski svet kranjski je namreč takoj danes ukazal ravnateljstvu gimnazije Ljubljanske, da naj še tudi jutri, petek, dne 16. t. m. upisuje učence, ki se bodo oglašali v slovenske paralelke I razreda. Ob enem je poslal deželni šolski svet prošnjo naučnemu ministerstvu, naj dovoli še tretjo paralelko v I. razredu.

Tako stoji zdaj stvar. Pri znani trdovratnosti Gaučevi ne pričakujemo veliko uspeha od te prošnje, marveč z Dunaja došel bode zopet navadni „Justamentnöt“, a tudi, ko bi se prošnji ugodilo, bi se vsa konfuzija ne dala več popraviti. Nekoliko učencev odšlo je že, kakor čujemo v Rudolfovo, drugi pa pojdejo domov krave past in po enakih idiličnih opravkih, ker jim je ubod v srednje šole z Gaučevimi plankami zabiti.

V vsem tem postopanju Gaučevem ne nahajamo nobene logike, niti sisteme, vse vrši se le skokoma, vse je neosnovano. Celo nagib „zur Schonung des Staatsschatzes“ je le puhla fraza, kajti uvažati treba, da bi bili učenci tretje paralelke, ne glede na upisnino, samo prvega pol leta 1200 goldinarjev učnine plačali, kajti brez vsake dvojbe, imela bi bila tretja paralelka vsaj 60 učencev, kakor se vidi iz naslednjega: Julija meseca napravilo je v Ljubljani vsprejemni izpit za slovenske paralelke 97 učencev, včeraj bilo je upisanih 42, v Kranji pa je bilo oglašanih 47, vkupe 186 učencev, ne glede na one, ki so stoprav danes prišli in deloma tudi že odšli.

Naredba, da se sme v vsako paralelko vsprejeti samo 60 učencev, potem pa upisavanje ustaviti, pač ne sodi v Avstrijo koncem prosvetljenega 19. stoletja, ampak neko slavno starogrško mesto, kajti, ako minister v svojem ukazu naglašava vsprejemnih izpitov „strogost“, je s tem že povedano sredstvo, kako radikalno zajezi prekipečo ukaželjnost.

S tem smo našim poslancem, kateri mej njimi se sploh zanimajo za take stvari, povedali, kako stvar stoji, kako neizprosni Gauč zastavlja sekiro na naše srednješolske zavode. Pričakujemo od njih, da bode vsaj večina mej njimi z vso resnobo in vstrajnostjo vršila svojo dolžnost in z obrestmi vrnila udarec, ki ga je naš narod dobil

v obraz. A tudi slovensko občinstvo ne sme rok križem držati. Ker po vzgledu na Češkem ni pričakovati, da bi se nam dovoljevali tabori, treba, da se sklicujejo shodi volilcev, da se na takih shodih sklepajo resolucije in dotičnemu poslancu dá strog, rezek napotek. Pred vsem naj bi se takshod nemudoma sklical v Ljubljani sami, ki je vsled rečenih naredeb močno prizadeta. Volilci Ljubljanski povedó naj svojemu državnemu poslancu prav odločno, da je skrajni čas, da čuva njih koristi, kajti dosedanje, nitiplatonično zastopanje, jim je le na kvar. Na delo pa treba takoj, brez odlašanja, kajti če kdaj velja posebno v tej zadevi „Vigilantibus jura!“

Še nekaj o kosah.

Iz Rusije 26. avgusta. st. st. [Izv. dop.]

Izvestno, je, da so si Nemci v 1848. l. naročili iz Pariza Francoza, da bi jih naučil delati revolucijo, vse druge iznajdbe pa so njih lastnina, kar je tudi vsakemu znano, ki je imel srečo obrazovati se iz nemških knjig in pri nemških profesorjih. Ako so izumili opico, ako je jeden Nemec naučil karpe, da so hodili na žvenkljanje zvončka k bregu in potem celo na suhi breg, kaj se je torej čuditi, da so iznašli tudi najfineje sleparstvo v vseh oddelkih trgovine in obrtnosti. Kdo ne zna, da oni v sodih vozijo smradno vodo iz tabačnih tovarn avstrijskih, da močijo v njej orehovo in drugo listje, delajo iz njega smodke in jih prodajajo kot „echte Havanna“, „echte Cuba“ i. t. d. celo dražje, nego ko bi bile izdelane od pravega zamorskega tabaka; dokazano je, da v pivo, ki ga delajo v Franciji in v Rusiji, namesto dragega hmelja devajo grenko vrbovo kožo in moko iz lulike, bolj bogati pivovari pa razne kemične preparate. Zato pa se tudi ne sem čudil, čitajoč v Vašem cenjenem listu, kako oni, to je Nemci v „reichu“, delajo prave avstrijske kose tem, da na svoj negodni produkt ubijajo avstrijske firme, in po svojej prirodnej nemškej podlosti celo avstrijski cesarski grb. Pri nas v Rusiji zanimajo se sleparstvom, razen drugih rečij, posebno v prodaji šivalnih strojev; dasi je stroj naredil kak „Kunstschlosser“ v kakem nemškem „krähwinkel“, vender ga v Moskvi in v Petrogradu prodaja debeli, odurni Nemec, podoben objektivu se mesarju, za

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Sedemnajsto poglavje.

(Dalje.)

Ustanovila se je, nekoliko ustavljena po njegovih besedah, temveč pa po njegovem glasu.

„Nadlege vam nisem mislil delati“, rekel je, ko je bila vsa zamišljena in neodločena, „a ker sem že enkrat tu, poslušajte me trenotek.“

Prijel bi jo bil za roko, da bi jo zadržaval; a Mabel mu je ni ponudila, ker se je zavedela, da se močno trese. Na videz ni opazila njegovih besed ter se je na prejšnje mesto pri oknu usedla.

„Vi ste jedina izmed mojih prijateljic, ki mi danes ni čestitala“, rekel je ter se k njej prisedel. „Sprva sem mislil vam očitati malomarnost, a če natančneje to premislim, zahvalim se vam temveč, da ste me varovali take glume.“

Ponovila je zadnje njegove besede z vprašavnim glasom ter ga bistro pogledala, da bi jej pojasnil, kaj s tem misli.

„Da, res hud izraz“, nadaljeval je z njemu nenavadno silovitostjo; „a čestitanje iz vaših ust se bi mi bilo danes dozevalo skoro prava gluma. Drugi so lahko bili slepi ter niso videli resnice in njih besede z najblajšim namenom so bile lahko prijetne in odkritosrčne, a laskal sem si, da vi me bolje razumete, da mi vi priznavate pravico verovati, da so mi ti dogodki, ki se od zunaj toli laskavi kažejo, napravili le mnogo bolečine, da bi me nobeno preguanstvo ne bilo lahko huje zadelo, nego ta neugodna mi volitev, ki me od vsega najslajšega in najdrajšega na zemlji trga.“

Glas se mu je tresel, kakor ga Mabel še nikdar ni slišala. Skoro jo je prestrašil. Čutila je, kako so jo njegove oči bistro gledale; a drznila se ni kvišku se ozreti, le jecljala je: „Henrik je rekel, da vam bi to bilo huda žrtva.“

„Henrik! Kaj on o tem ve? Kaj kedokoli o tem ve?“, zaklical je Bayard s silovitim, skoro nepotrpnim glasom. „Kedo razen mene samega bi

lahko presodil bolečino, katero mi napravlja? Sočutja ne pričakujem, častitke so me užalile, a vi“ in glas njegov se je glasil skoro z žensko mehkostjo, „vi, kateri ste me s svojim svetim zaupanjem na moje pravočutje za to nalogo okrepili, vi mi vsaj ne odrečete golega voščila: Bog daj srečo!“

„Jaz? O, ne!“, odvrnila je Mabel; potem pa je obotavljaje se pristavila in skoro sama ni vedela, kaj je rekla: „Jaz — vam voščim vse dobro!“

„Ali vi hočete poslušati mojo izpoved, predno odidem?“

Odgovorila mu je le plaho in skrbno ga pogledavši; potem se je brzo ozrla po sobi, kot bi hotela ubežati.

„Da, naj bode to moja spovednica“, rekel je Bayard in besede so naglo se vrstile druga za drugo, kot bi bil uganil nje namen in kot bi ne hotel svojega smotra izgrešiti. „Jaz nočem odpotovati z levkim srcem, a rad bi odpotoval vsaj z mirno vestjo. Vest bi rad olajšal bremena, katero ga je tlačilo, odkar sem vas prvokrat videl. Takrat sem zaslepljen od napačne in prenagljene sodbe govoril in vi ste slišali nedostojne besede, katere sem jaz obžaloval,

pravi ameriški stroj izza morja, seveda s pismom, da je stroj odtod in odtod iz Amerike, dokler se jim ni dokumentalno in neovrgljivo dokazalo, da so ti stroji izdelani v blaženem carstvu „nemške poštenosti“ od starega železa, zbranega po nemških dvoriščih, in vse to se dela „zierlich, manierlich und akkurat“, da se človek nehote spomina pobožnega Miheljna za poslednjega pruskega napada na Francijo, ki je prišel v kmetško hišo nekega Francoza krast, zagledal v kotu razpelo; vest mu ni dopuščala, da bi vanj gledal Bog, ko krađe; vzel je torej z glave „pickelhaube“ in pokrival jo s svetlo razpelo. Ko je iznesel vse, kar se je dalo, pred hišo, šel je nazaj po „pickelhaube“.

Take kose, o katerih Vi pišete, pripeljal je nek Nemec pred dvema letoma tudi v Rusijo in jih prodajal seveda bolj po ceni, da bi izpodrinil štirski fabrikat; no njega trgovinsko podvzetje propalo je že prvo leto, kajti ruski mužik, dasi je po misli kulturnih Nemcev na istej stopinji z živalijo, doznal je skoro, da „prusskaja kosà mēdnago (počenega) groša ne stójit“, in on kupuje, kakor prej, „štirske“ kose, to je pripeljane z Gornjega Štajerskega.

Trgovina s štirskimi kosami v Rusiji je tako zanimiva, da si dovoljujem napisati o njej nekoliko slov, tem bolj, ker posebno ta trgovina pokazuje jasno značaj ruskega prostega naroda. To je slovenskemu čitatelju važneje znati, nego razne postopke blagoslovljenega Koburžana, ljubimca srednjeevropskih politikov, ki so ga poslali v Bolgarijo, da bi delal tam s pomočjo denarjev in obetov renegate vere in slovanstva.

Pred več nego sto leti pripeljal je neki Rus, ki je bil za granico, v Štiro, s seboj dve ali tri kose, katerih dobroti so se čudili vsi, ki so videli, kako se kosi štirsko kosó.

Takoj se je odpravil v Štiro po prostem vozu prost kupec Filimonov iz mesta Rilska po kose na Štajersko. Ta prvi „kosnik“ ruski je osnovatelj sedanjih rodov Filimonovih, ki po vsej Rusiji in v Sibirijo pošiljajo širske kose.

Prvemu Filimonovu, ki je skoro pošiljal deset, dvajset in več voz v Avstrijo, dal je cesar Franc avstrijsko plemstvo za povzdigo avstrijske obrtnosti, in Filimonov, kot prost človek, imenoval se je z velikim veseljem „von-Filimonov“, tako da so ga vsi, ki so imeli z njim opravke ali znanstvo, začeli skoro imenovati naravnost „Fon“. Ta von-Filimonov umrl je kot milijonar; do svoje smrti sezidal je, po navadi prejšnjih bogatih kupcev ali dvorjanov, lepo cerkev, ki je še zdaj najlepša in najlepša v Rilsku in živel je v hiši, ki je tudi še zdaj, dasi sezidana skoro pred sto leti, največja v tem mestu.

Plemstvo na potomce „Fona“ ni prešlo, pač pa veliko bogastvo in trgovina kosami; dasi so vsi jako bogati, vendar nihče — tako pravi prosti narod — ne more biti „Fon“ in zove jih zato „Fončike“.

Trgovina kosami iz Avstrije je tako rekoč monopol Rilska in Filimonovih, premih potomcev znamenitega Fona. Vsako leto dobivajo v Rusijo okolu 5 milijonov kos iz Avstrije in transport se dogaja po navadi okolu konca velikega posta. Kose so uložene v smerekove sodčke, okolu sto kos v vsakem.

Po Rusiji kose razvažajo že mužiki sosednjih Rilsku vasij in ti mužiki so znani po vsej Rusiji pod imenom „kosniki“. Oni jemljejo izvestno partijo

kos za gotove denarje ali pa na upanje in vozijo jih na svojih vozeh po Rusiji; kose dobivajo od Filimonovih, glede po kursu rublja, za 40 do 50 kopejk, sami pa jih, gledé po daljavi kamor jih vozijo, prodajajo po 60 kopejk in višje do 1 rublja 50 kopejk.

Vsak kosnik ima svoj „rayon“, kamor že drug kosnik ne sme pripeljati svojih kos naprodaj; iz srednje Rusije vozijo kose v najbolj oddaljene gubernije našega prostranega carstva, ne po železnici, no ves pot, od domače koč in za 1000 in več vrst, na konjih in tako gredo, kakor bi dejal Levstikov Krpan, „cika, coka, cika, coka“ noč in dan. Po potu, dokler ni v svojem „rayonu“, kosnik kos ne prodaja, kajti daleč tam ga čakajo ljudje, katere on zna in kateri njega znajo že mnogo let; njih potrebam mora zadostiti, poleg tega pa je tudi obljubil drugim kosnikom, da jim „ne bo v škodo hodil“, a dane besede se Rus drži.

Kosniki dajo mužikom kose na upanje, kajti vozijo svoj tovor o času, ko je mužik po navadi popolnem brez denarja, posle dolge, mrazne zime. Jeseni, ko ima mužik skošeno že žito — v Rusiji žito skoro povsod kosé — in ko je uspel prodati že seno, kar mu ga je bilo odveč, ali ko je zaro botal nekaj rubljev na podenščini, z jedno besedo, ko je pri denarji, odpravljajo se kosniki zopet na konji na „výpravku“, t. j. po denarje za kose, ki so jih spomladi dali na upanje. Pri tem pa kupujejo ali jemljejo v zameno za kose tovor, katerega v njih rodnem kraju ni, na pr. v jednom mestu posušene ribe, v drugih ovčje kože ali domače suknjo in privažajo na svojo in sosedov potrebo.

Kosniki so sploh ljudje, kakor Rus pravi, „nateriti“, kajti tro se o vsake vrste ljudi in spoznavajo svet; po navadi živé jako dobro, celo bogato, in pogostem oddajo svoje sinove v gimnazije ali realke. Ko se oni prepeljujejo s svojimi kosami po širokej Rusiji, obdelavajo jim doma babe polje, kajti zemlje ima mužik po navadi malo. Časi kosniki hitro bogate in jaz znam jednega starca, katerega premoženje štejejo na 40 tisoč, da si ima zemlje jako malo.

Mimohodeč naj povem, da je kosišče rusko veliko bolj nerodno, nego kranjsko; kosišče je brez kljuge v sredi in ima samo klin namestu nje; na konci, pa leva roka drži kosišče brez poprečnega klina, tako, da je obrnena dlanjo navrh; kosišče, kakor sem ga videl v domačej deželi, zdi se Rusu preveč „neudobno“; seveda, kakor je kdo navajen. Klepljejo jih tako, kakor pri vas, no brusijo jih drugače, to je, najprvo na jednej strani, potem na drugi in jako često ne osloj, no deščicoj, ki jo pomočijo in posipajo s vižem.

Končam naj svoj spis kratkim razmislenjem o poštenosti ruskega naroda, kakor sem ga začel sleparstvom nemškega. Pomislite: prost mužik vozi kose z jednega mesta Rusije v drugo, včas po krajih, kjer za nekoliko ur hoda na okolu ni nobene hiše, čez temne lesove in stepi, ki jih človeško oko ne more objeti. Da-si je Rus, po opisanji nemških učenih klobasnikov, v kulturi malo više od živine, vendar nikoli ni bilo slišati, da bi kacega kosnika na potu oropali, naj pelja kose ali naj se vrača z denarji domov; popolnem brezopasno hodi po širokem prostranstvu, nad katerim vlada batjuška-car in

ko hitro sem jih bil izgovoril. Ali mi morete odpustiti slepost, predrznost in neumnost, katerih si jaz sam nikdar nisem odpustil? Ali vam more biti dovoljna poravnava moje napake, da me je prvi vaš karajoči pogled precej prepričal o moji krivici in psovski (libel), da mi od onihmal ni več izginil iz spomina in da se ne morem umiriti, dokler mi njegova senca srce zatemnuje?“

„In to je vse?“, rekla je Mabel prosteeji diha; pomenljivo smehljanje pa se je pokazalo jej na licih, ker spomin ni bil ohranil razžaljenja onega imenitnega večera, ohranil pa je bil one neizpozabne dobrote, katere jej je bil Bayard o uri največje sile blagosrčno storil.

„Ne, to še ni vse!“, vskliknil je Bayard s dovoljeno silovitostjo, katero je zaman brzdal. „Vi ste me slišali, ko sem nepremišljeno se drznil so diti značaj, katerega soditi nisem imel ne previdnosti, ne ljubezni. Zato vas prosim, poslušajte me. — Imejte potrpljenje z menoj — verujte mi, če vam pravim, da dobrotljivost, lepota in resnica, katerih ste me od onih mal neprestano učili, pripravile so me toli daleč, da bi zakril si obličje ter vskliknil: No, to je tvoja hladnokrvna, prisiljena,

posvetna gospica! O, Bayard Parcival, nikdar več nikar zaupati sebi samemu!“

„Gospod Parcival“, rekla je Mabel, katere se je bila nekoliko umirila, ko je videla, kako zelo je bil Bayard ginjen; „vi delate sebi in meni krivico, če one besede, v en dan izrečene, toli zelo obžalujete, ker sem iste, zagotavljam vam, toli naglo odpustila, ker ste jih bili res popolnem poravnali. Če se jaz često spominjam onega večera, ne delam tega, da bi razžaljeni svoji ošabnosti stregla, temveč da se zmislim dobrote, ki me je v srce ganila. Ne spominjajte se vedno onega večera, če ne lahko bi neki dan dvomili, da jaz znam, kaj je hvaležnost.“

Glas se jej je močno tresel, ko je besedo hvaležnost izrekla. In znova jo je gnalo, da bi ubežala, skočila je kvišku ter bi bila rada iz sobe tekla. A Bayard bil je na straži. Nekaj v njenem vedenju mu je že naprej kazalo njeno namero; zato je skočil po konci ter jo za roko prijel.

„Ostanite, Mabel! ostanite!“, vskliknil je z globoko ginjenim glasom. „Ne smete, — nikarte oditi! Izpovedal sem se stoprv na pol. Slušajte me le še trenotek, potem pa, če mi vi ukažete, čem odpotovati in vas nikdar več videti.“ (Dalje prih.)

dasi njegovi dolžniki žive včas dalje, nego je od „laškega“ Trsta do židovskega Brdičeva, vendar redko kak kosnik za kako ne dobi denarjev, in to ne po nepoštenosti dolžnika, nego radi drugih slučajnih okoliščin; nikoli se še ni nijeden kosnik pritoževal, da bi mu dolžnik ne dal jeseni denarja za koso, katero je spomladi vzel na upanje. In kako lahko bilo bi slepariti! Radi kakega rublja ne ostal bi kosnik, da bi se tožil z dolžnikom, kajti to bi mu prineslo dvajsetkrat več škode, nego rubelj ali dva, ki bi jih na sodišči dobil. Ker sem vso svojo mladost prožil v tako nesrečnih okoliščinah, da sem se na vsakem koraku natikal na sleparstvo ljudi, ki so nam pricepljali nemško „Ehre“, nemško znamenito kulturo, bilo je za-me popolnem nerazumljivo, kako ruski prosti mužik v tako daljne kraje upa svoje blago, in kakor neveren Toma, hotel sem se prepričati sam, iz ust kosnikov, ali res dajo kosé na upanje, in ali pri tem ne gube svojih denarjev.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. septembra.

Češki listi poudarjajo, da je državnozborna volitev v Praškem Starem mestu dovolj jasno pokazala, da češki narod ni zadovoljen s sedanjo vlado. Nadejajo se, da bodo tudi na Dunaji to spoznali ter premenili svojo politiko. Dokler ostane dr. pl. Gautsch minister, ni več misliti, da bi Čehi podpisali sedanjo vlado. — Dopolnilne volitve za deželni zbor se neso udeležili nemški člani Praške trgovske zbornice, kar je bilo pričakovati. Voljeni so češki kandidati.

Vnanje države.

V francoskih vladnih krogih mislijo, kakor se piše v „Pol. Corr.“ iz Pariza, da **bolgarsko** vprašanje še ne bode kmalu rešeno. Z misijo Ernrothovo bode težko kaj. Proti njej je mnogo pomislikov. Z Berolinsko pogodbo se popolnem ne strinja, Turčija se zanjo ne more odločiti, več vele-vlasti jej oporeka. Poleg tega je pa še jako dvomljiv uspeh take misije. Prelahko bi dala povod ruskej okupaciji, in spravila mir v nevarnost. — Po poročilih iz Bolgarije pa stvari za Koburžana na stoje najbolje. Pri prihodnjih volitvah bode vlada le težko dobila večino. Kako slabo stojé stvari za vlado, najbolje kaže to, da že oficijozna „Svoboda“ priporoča oblastvam, da naj nikar ne pusté, da bi opozicija z lažnjivimi agitacijami begala narod. To je pač migljej za oblastva, da naj na vso moč ovirajo vsako gibanje opozicije. S knezom je šel v Sofijo kot knežev domač zdravnik dr. Reusser, bivši asistent prof. dr. Bambergerja na Dunaju. Sedaj se pa že hoče vrniti na Dunaj. Morda je dr. Reusser prva podgana, zapuščajóča Koburžanovo potapljaóčo se ladijo.

V **Rumuniji** bodo letos posebno velike vojaške vaje, katerih se bode udeležila vsa rumunska vojska razen družega voja. Prvi voj imel bode vaje v Mali Valahiji, tretji in četrti pa blizu Fokšanija.

Francoska mobilizacija za poskušnjo je končana. Listi ta poskus različno presoajo. „Matin“-u se dozdeva, da se je pokazalo, da batalijonski in stotnijski poveljniki neso popolnem kos svoji nalogi. Vajeni neso voditi 1000 oziroma 250 mož, ker ima v mirnem času batalijon samo kacij 300 in stotnija kacij 75 mož. „Justice“ hvali vojake, da so se vzlic silni vročini dobro držali, a preskrbovanje vojske je pa pomanjkljivo. Dobro je vsekako, da Francozi preveč optimistično ne sodijo svoje vojske ter neso slepi za razne pomankljivosti. Sedaj je mogoče, da bodo skrbeli, da se vse pomankljivosti odpravijo, ter se dobro pripravijo za boj. Nemčija ne bode več našla Francije nepripravljene, kakor jo je 1870. leta. — Shod zastopnikov francoskih občin, imel bi se bil sniti 22. t. m. Ker je pa le malo občin naznanilo svojo udeležitev, bode se shod na poznejši čas preložil, najbrž pa popolnem opustil.

Nemci jako brezozirno postopajo s Poljaki. Na Poznanskem so jim vse šole ponemčili. Prosili so prusko naučno ministerstvo, da bi se vsaj na najnižjih razredih srednjih šol poučevala poljščina kot učni predmet, toda še ta prošnja se jim je odbila. Sedaj premišlujejo poznanjski rodoljubi, kako bi se izvan šole dala gojiti poljščina. V Berolinu so, kakor se vidi, trdno sklenili, da ponemčijo vse vzhodne pokrajine.

V **holandskih** mestih so bili poslednji čas resni socialistiški neredi, posebno v Amsterdamu, Rotterdamu, Utrechtu in Karlingenu. Vsako nedeljo morajo biti po vojašnicah vojaki pripravljeni.

Afganski emir je nevarno bolan. Njegova bolezen je baje neozdravljiva. Njegov prestol se pa tudi majo. 31. m. m. bil je zopet hud boj mej ustaši in vladnimi četami pri Mashaki-ji ob Abistadskem jezeru. Kdo je zmagal, se ne poroča. Na obeh straneh je bilo kacij 500 ubitih in ranjenih. Eyuba hana se tudi vladnim četam ni posrečilo izriniti v Perzijo. Poročila, da je han bežal iz Afganistana, se namreč neso obistinila. Eyub je blizu Herata z mnogimi svojimi privrženci in skušal bode v krat-

kem pridobiti si Herat, ker morda ne bode teško, ker ga Heratci jako čislajo in emirove čete neso zanesljivo.

Dopisi.

Iz Gorice 12. sept. [Izv. dop.] Zadnje dni je zopet hudo pripekalo v naši nižini; danes pa je nekoliko odnehalo, ko je dež poskropil že zopet žejno zemljo. V okolici vidimo kmete, kaké napravljajo in čistijo sode in posode za novo vino. Nadejajo se obile kapljice in ob enem močne in dobre. Iz tega sklepajo, da vinska trta potrebuje vročine, kakeršna je bila letos, potem da se trte tudi bolezní ne oprimejo toliko, kakor se razširjajo zadnjih let.

Sadja ima naš trg zdaj izredno obilo tudi za meščane na prodaj. Breskve in češnje so dober kup in na izbiranje, v tem ko druga leta tega sadja še dobiti ni bilo tukaj. Kajti trgovci s sadjem drugače vse poberejo, kar je lepega in v obče kaj vrednega. Tudi grozdje je na trgu drugače slabo in drago. Letos pa je vse boljše, čeravno se je bilo bati, da suša vse uniči.

Naše mesto, ki je bilo doslej prazno, postaja od dne do dne živahnejše. Poleg tega, da planinska hladnejša sapa goni zgodaj tujce v naš gorki kraj, so dospeli včeraj tudi vojaki v mesto, in sicer je došel polk št. 97., v katerem so primorski Slovenci in Lahí. Potem dohajajo pa tudi še učenci in dijaki v obilnem številu.

Vsled tega se priporočajo naši knjigarji na vse strani. Knjigar Coppag, beri: Kopač, je odprl na Travniku podružnico v družbi s Skertom. O tej tvrdki je zdaj mej Slovenci mnogo govorjenja. Tvrdka Coppag & Skert je namreč podarila lahonski šoli v Podgori, ustanovljeni po društvu „Pro Patria“, brisalke, pisanke, svinčnike, peresnike, gumi itd. za 40 učencev. To je ovadil židovski „Corriere“, drugače bi Slovenci menda tega še izvedili ne bili. Tvrdka se je te ovadbe neki jako prestrašila in je podvizala se, posvetiti podoben dar tudi slovenskemu otroškemu vrtu v Gorici. Da tvrdke ni nagnil do poslednjega darila drug povod, kakor strah, je posneti že iz tega, da je slovenski otroški vrt ustanovljen že par let, pa vender ni imel g. Coppag časa in prilike, da bi bil že poprej obdaril ta slovenski zavod.

Goriški Slovenci so nad vedenjem g. Coppaga prvič osupnjeni, ker so ga jako podpirali na vse strani, drugič pa jako nejevoljni, ker je obdaril ono laško šolo, ki je osnovana proti Slovincem na slovenski zemlji, v Podgori, v toli važni mejni občini mej Furlani in Slovenci na desnem bregu Soče.

V Gorici imajo Slovenci velik križ zastran knjigaren, ker nimajo pravega domačina mej trgovci te vrste. Jedin knjigotržec, kateri se drži zdaj popolnem neutralno v Gorici, je g. Wokala. Ta uživa zaupanje tudi pri duhovščini obeh narodnostij, in ima v zalogi povoljno slovenskih knjig. Zato in ker ima tudi največjo šolsko in znanstveno knjižno zalogo, obračajo slovenski rodoljubi pozornost dijakov in roditeljev šolske mladine sosebno ob tem začetku šolskega leta na knjigarno g. Wokala. Kakeršne so razmere zdaj, imajo tudi popolnem prav.

Tako se začenja narod probujati tudi v gospodarstvenem pogledu, in je želeti, da bi nasprotniki slovenske narodnosti tudi v Gorici kmalu občutili gmotno škodo, ki si jo sami nakopujejo s hujškanjem proti nam. Doslej so se sosebno Lahí samo šalili ob jednakem žuganju, zlasti ker so videli malomarnost, mlačnost narodovo in pa okornost onih, ki bi bili imeli napraviti gospodarski jez proti hujškačem. Zdaj pa je že slišati tu pa tam, da tudi lastno samopomoč narodovo začenjajo Lahí poštovati bolj zaresno.

Če bo narod previden in vstrajen, pride še do tega, da bodo Lahí sami postavili se v lastno obrambo proti lahonskim listom, ki polnijo svoje predale z lažmi, obrekovanjem in izzivljanjem proti Slovincem.

Te hujškače hudo peče resnica, ki jo je potrdil celo konservativen Italijan g. D. v tukajšnjem laškem katoliškem listu, da je namreč na Goriškem tri četrtine Slovencev, in samo ostanek da je laški, potem pa, da je bila Gorica najprej slovenska vas, in le polagoma da je prišlo do zdanjih razmer, ki kažejo na krivično vedenje Lahov Goriškega mesta nasproti slovenskim prebivalcem v tem skupnem glavnem deželnem mestu. Tega možaka zaradi odkritega priznanja zgodovinskih resnic zdaj

lahonska politika črni in blati nespodobno. Slovenci pa morejo skrbeti, da bodo Lahí od kraja začeli hoditi pravičniša pota. Ravno Gorica pa je v gmotnem oziru tako občutljiva in od slovenske mase toliko zavisna, da bi na Travniku zopet trava rasla, ko bi mestu odtegnila ista masa gmotno pomoč, masa, ki je doslej teptana in zaničevana.

Razumniši del slovenskega naroda pa ima, kakor rečeno ravno ob začetku šolskega leta še posebno priliko, da pokaže, kje je Gorica najbolj občutljiva.

Naprej!

S Čateža ob Savi 12. septembra. [Izv. dop.*] Izgubili smo v gospodu kapelanu Jak. Pokornu, koji se je 30. avgusta od tukaj v Črnomelj preselil, najboljšega podpiratelja občanov, ter ljubeznivega učitelja in dobrotnika šolske mladine. Ni pa bil le učitelj nežne mladine, bil je sploh učitelj ljudstva!

Da se je po njem vse žalostilo ter plakalo, je razumljivo za možem, ker imel je srce na pravem mestu za ljudstvo, za narod!

Zategadel pa se je gospodu kapelanu Jak. Pokornu priredil na Čateži dne 28. avgusta popoldne v priznanje posebnega spoštovanja in časti sijajen banket, koji bi bil v čast marsikomu!

Pri banketu sviralaje izvrstno domača godba, kvintet, — gosli, flauta, violinočel — pod vodstvom nadučitelja Alojzija Račiča. Mnogo gospode je bilo navzočne, mej njimi p. t. gosp. župan dr. Ig. Namorž, c. kr. poštar in načelnik kraj. šol. sveta, kraj. šol. nadzornik gosp. Jos. Kodrič, celo gosti iz Zagreba itd.

Odhajajočemu gospodu Pokornu je napil prvi župan gosp. dr. Ig. Namorž ter se mu prisrčno zahvalil za njegovo požrtvovalnost v vseh zadevah, naglasujoč, kako on visoko čisla one, posebno gospode duhovnike, koji so vneti za izobraževanje ljudstva itd. Sledile so mnogovrstne napitnice, tudi našemu vrlemu županu g. dr. Ig. Namoržu. Sijajen banket trajal je pozno v noč. Žalostilo je le vsakega, da je bilo vse to k slovesu, ker v njem izgubimo podpiratelja občanov, ljubeznivega učitelja, dobrotnika šolske mladine in zvestega, odkritosrčnega, najbolj šega prijatelja! Bog obvaruj in ohrani tedaj gosp. Jak. Pokorna še mnogo let, da bi ga tudi drugje spoznali, ljubili ter speštovali!

*) Po naključji zakasnjeno.

Domače stvari.

— (Minister Gautsch in naši poslanci.) Prijatelj našega lista nam piše: Nekemu slovenskemu poslancu so njegovi volilci o priliki volilnih shodov na raznih krajih nekako čudno soglasno naročali, da sme, ako se mu bode zdelo koristno in potrebno, proti ministru Gautschu stopiti v opozicijo. To naročilo osupniti mora pač vsacega, kajti jaz mislim, da ni narodnega Slovenca, ki bi po znanih činih Gautschovih ne bil prepričan, da tega moža naši poslanci nesmejo podpirati več in zato bi bilo želeti, da bi slovenski volilci svojim mandatarjem dajali odločnejša naročila.

— (Dr. Kronawetter) je pretekli torek 350 svojih volilcev poročal o svojem delovanju in o političnem položaju sploh. Dejal je, da se je nadejati velikanskih, glede posledic groznih dogodkov, katerih teže evropski narodi že sedaj hudo čutijo. Mej drugim pa je kritikoval tudi Gaučevo naredbo gledé srednjih šol in dejal, da nikakor ni opravičena. Rekél je, zakaj bi se baš pri srednjih šolah tako skopo štedilo, ko se je ravnokar potrosilo 52½ milijona goldinarjev. Torej celo pristen Nemec obsoja Gaučeve skoke!

— (Državni zbor in deželni zbori.) Ministerski svet je včeraj sklenil, da se državni zbor skliče mej 5. do 10. oktobrom. Zakon ob obdačanju sladorja ima se rešiti še letos, zategadel bodo delegacije ob enem z državnim zborom zbrovale. — Deželni zbori se bodo sklicali v drugi polovici decembra.

— (Umrla) je včeraj zvečer gospa Marija Drahsler, soproga znanega rodoljuba, g. Pavla Drahslerja, trgovskega poslovođa v Ljubljani. Lahka jej zemljica!

— („Prvo uradniško konsumno društvo, registrovana zadruga z omejenim poročtvom“) bilo je te dni upisano pri tukajšnjem c. kr. deželnem kot trgovinskem sodišči. Zastopniki društva so: Vojteh Strnad, pristav v tabačni tovarni; Fran Potočnik, umirovljeni stavbeni svet-

nik; Ferdo Tomažič, poštni oficijal; Avgust Wester, gimn. profesor; Anton Svetek, računski oficijal; Anton Lenarčič, umirovljeni davkar; Ivan Svetek, železnični uradnik in Fran Kalmus tehnični poslovođa v Ljubljani.

— (Hradeckega most) je vsled polaganja novega tlaka popolnoma zaprt prometu. Nadzorníštvo zagotavlja, da se bode delalo po noči in po dnevu, da bode prej ko prej polaganje končano in most prometu zopet odprt.

— (Finančno ravnateljstvo v Ljubljani) je odredilo, da so počenši z današnjim dnem uradne ure v vseh njemu neposredno podrejenih oddelkih od 8. do 12. ure popoldne, popoldne pa od 3. do 6. ure. Ob nedeljah so uradne ure od 8. do 12. ure popoldne. Gledé uradnih ur ob nedeljah usojamo si opazko, da se ta naredba nikakor ne strinja z zakonom o nedeljskem miru.

— (Na Savi) 14. sept. Zopet nova nesreča! Sosedje Št. Gamberčani so bili preteklo nedeljo na lovu, mej njimi tudi posestnikov sin 24letni Blaže Grošelj, vulgo Pregelj. Na povratku že so nekoliko poglobili, da se odpočijejo malo. — Štirje tovariši odrinejo, a imenovani Grošelj pa še leži. Puška ležala mu je poleg tako, da sta cevi obrnjeni bili proti njemu. Ko se oskaleha, zaplete se mu petelin v korenino, molečo iz tal, — risanica se izpali, in revež dobil je vse drobje v gorenje prsi. Prestrašeni drugovi odnesli so ga domov. — 15. minut kasneje je bil že mrtev. Ponesrečenec vrnil se je bil stoprav lani od vojakov in tem čudneje je zato, da je tako neprevidno ravnal z orožjem.

— (Dva bela kosa) ujel je te dni kmetski fant v Rakitnici pri Višnjigori. Tiča sta popolnem bela, le kljun in noge imata rumene. Jednega je prodal takoj doma za 20 kr., ko so mu pozneje ljudje pravili, da je tak tič velika redkost, poslal je drugega belega kosa v Ljubljano, kjer ga ima sedaj poštni sluga Šemé na prodaj. Imel je zanj že 6 gld., a ga ni dal.

— (Zemljiščne knjige.) „Indipendente“ javlja, da je naznanilo predsedništvo deželne sodnije deželnemu odboru, da je ministerstvo pravosodja odbilo spomenico deželnega odbora proti naredbi istega ministerstva, da se ima pri upisovanju v zemljiščne knjige rabiti tudi slovenščina, ker je ta naredba utemeljena §. 19. ustanovnega zakona od 21. decembra 1887. (Enakopravnost). Deželni odbor pa je sklenil, da se ne pritoži, ampak da bode v prihodnji seji dež. zbora poročal „il fait accompli“. — Prav isto se je naznanilo tudi odvetniškej zbornici. „Edinost“.

— (Narodna čitalnica v Dobličah) pri Črnomlju priredi v nedeljo dne 18. septembra t. l. ob 4. uri popoldne veselico, z petjem in plesom, h kateri uljudno vabi Odbor.

— (Razpisano) je mesto zemljišnega knjigovodje pri c. kr. okrajni sodnji na Ptui. Prošnje do 25. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 15. septembra. Povodom petindvajsetletnice „Politike“ poslal jej Rieger pozdrav, v katerem poudarja, da je češki narod pripravljen, spraviti in poravnati se z nemškim bratskim narodom. Rieger misli, naj bi se na obeh straneh zadovoljili s tem, da se najde prava oblika, da večine ne bodo več rušile pravic. Ako se obestransko vestno spoštuje pravo, se bode na obeh straneh našlo jamstvo pravic, uspešnega narodnega razvoja in srečne rešitve propornih vprašanj, pri tem pri tem pa bodo tudi, kolikor možno obveljala načela svobodne samodoločbe in samovladanja.

Pariz 15. septembra. Grofa Pariškega manifest obseza obširen monarhičen program. Mej drugim obeta, da si bode prizadeval olajšati vojaška bremena s tem, da se sklenejo pogodbe z velesilami.

Monakovo 14. septembra. Profesor Alojzij Brinz umrl. (Brinz bil 1861. in naslednja leta izmed najhujših naših nasprotnikov v državnem zboru. Uredn.)

Pariz 14. septembra. „Gaulois“ javlja, da ostane car do 18. t. m. v Fredensborgu.

Berolin 14. septembra. General Werder, ki je 17. januarja 1871 Bourbakija vojsko pri Belfortu premagal, je umrl.

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji (192—129)
 za vse leto gld. 4.60; za pol leta
 gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

14. septembra.

Pri **Monu**: Tondo iz Londona. — Dr. Skofic z Dunaja. — Dr. Breznik, dr. Stucker iz Grada. — Curčić iz Broda. — Wruss iz Čubara. — Gaudia iz Ponikve. — Reiniger z Ravnega. — Kragelj iz Tolmina. — Turk iz Drage. — Stiege, Venetian, Stadelmann iz Trsta. — Matersdorfer Schmidl, Trojer z Reke. — vit. Verady iz Zadra. — Schuster iz Pulja.

Pri **Mališ**: Lagerlund iz Berolina. — Seidlmayer iz Monakova. — Gerstenberg, Pischinger z Dunaja. — Ogorevc iz Konjice. — Piršic iz Pulja.

Pri **avstrijskem cesarju**: Mayerhofer iz Ljubljane. — Salocher iz Marijinega dola. — Windišer, Kobler iz Vipave.

Pri **bavarskem dvoru**: Pecky iz Trsta. — Lustig iz Ljubljane. — Kette iz Zagorja. — Dr. vit. Madeyski iz Krakove.

Pri **južnem kolodvoru**: Medolič z Dunaja. — Schušnik iz Trsta.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas upazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
14. sept.	7. zjutraj	732.98 mm.	13.6° C	sl. zah.	jas.	6.10 mm.
	2. pop.	733.38 mm.	21.4° C	sl. vzh.	d. jas.	
	9. zvečer	736.54 mm.	15.4° C	sl. vzh.	jas.	dežja.

Srednja temperatura 16.8°, za 2.8° nad normalom

Dunajska borza

dne 15. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.25	gld. 81.15
Srebrna renta	82.65	82.65
Zlata renta	112.90	112.85
5% marcna renta	96.15	96.15
Akcije narodne banke	884.—	884.—
Kreditne akcije	282.50	282.10
London	125.90	125.90
Srebro	—	—
Napol.	9.94 1/2	9.95 1/2
C kr. cekini	5.91	5.92
Nemške marke	61.47 1/2	61.50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	168
Ogerska zlata renta 4%	100	50
Ogerska papirna renta 5%	87	35
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	112
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	231	75

Potrtega srca naznanjamo s tem vsem sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da je dopalo Bogu Vsegamogočnemu, našo ljubo soprogo, oziroma mater

MARIJO DRAHSLER,

dne 14. septembra ob četrt na 9. zvečer po dolge hude bolezn, prevideno s svetimi zakramenti za umirajoče, v 44. letu njene dobe, poklicati na boljši oni svet.

Posvetni ostanki nepozabljive pokojnice blagoslovili se bodo dne 16. t. m. ob 5. uri popoldne v hiši, kjer je umrla, v Spitalskih ulicah št. 10, in položili na pokopališči pri Sv. Krištofu v lastno rakev.

Sv. maše zadušnice čitale se bodo v več cerkvah.

V Ljubljani, dne 14. septembra 1887.

Pavel Drahsler,

soprogo.
Pavel, Milan, Slavomir, Demeter Drahsler,
 sinovi,
Danica Drahsler,
 hči. (661)

Posestvo na prodaj.

Iz proste roke se prodaja pod ugodnimi pogoji posestvo **Pod Lipovco h. št. 16,** fare **Kolovratske,** vulgo **Lokanovo.** Hiša z vsem pripadajočim gospodarskim poslopjem, polje, travniki, gozdi, ugodno za živinorejce. Posestvo je blizu gladke ceste, blizu **Toplice** pod **Št. Jurjem** ter 1 1/2 ure od železniške postaje. Ponudbe vsprejema dosednji posestnik **J. Razpotnik** na **Lokah** ali **L. Habat** v **Zagorju.** (659—1)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

V Latermannovem drevoredu.
 Na mnogostransko zahtevanje ostane
 veliki
Pariški Velociped-Caroussel
 še v nedeljo.
 Zahvaljujoč se za dosednji mnogobrojni obisk, prosi za nadaljno naklonjenost, priporočajoč se lastnik.
 Ustopnina 6 kr., za otroke 5 kr.

Na mnogostransko zahtevanje ostane
HERMANNOVA
VELIKA UMETELJNA GALERIJA
 še v nedeljo.
II. razstava: Čela nemško-francoska vojna od Weissenburga do uhoda nemških čet v Pariz, najlepše pokrajinske slike Švice in Italije, Juž. in Sev. Amerike.
 Ustopnina 10 kr., otroci 5 kr.
 Vsakdo, ki obišče galerijo, dobi kako darilce zastoj.
 Zahvaljujoč se za dosednji obisk, priporoča se lastnik.
 (660)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani
 prodajajo se
Jurčičevi zbrani spisi
 po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mojega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojtnje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
- 6. zvezek:** I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojmi se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankoveci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja rolitnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,
 eleg. vezan po 1 gld.
 Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični nezvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Prodajajo se v (79—55)
„NARODNI TISKARNI“
 v Ljubljani,
 Kongresni trg, Gledališka stolba.

Vozni listi za vožnjo po železnici in po morji v
AMERIKO
 pri c. kr. konc. Anchor Line,
 Dunaj, I., Kolowratring 4.

Kuverte s firmo
 priporoča po nižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
 v Ljubljani.

MARTIN POVERAJ, cenilski in vojaški krojač.
 Jedina in največja kristijanska krojačnica in zaloga vsakovrstnega sukna ter narejene obleke.
 Zimska obleka od g'd. 9.— naprej.
 Zimski sakot 5.—
 Zimske hlače 2.50
 Zimska suknja 9.—
 Salonska obleka 25.—
 Obleka za dečke 1.75
 V Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.
 Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po poštenu ceni.
 Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

Solske knjige,
 pisalno orodje
 in vse
 za šolo potrebne reči
 prodaja
HENRIK NIČMAN
 v Ljubljani
 na Starem trgu.

Zaročil
 bi se mlad, inteligenten uradnik na deželi s 700 gld. dohodkov, kojemu ni prilika občeovati z neznim spolom, z gospodično ali mlado vdovo brez otrok. Želi se nekoliko premoženja. Resne ponudbe s fotografijo pod „N. N. št. 1000“ do 30. septembra t. l. na upravnistvo „Slovenskega Naroda“. (663—2)

Denar, ki se more vrniti od 1 do 10 let v majhnih mesečnih obrokih, realno, diskretno in po ceni, toda le 300 gld. in več, dobé na posodo kavalirji, častniki, industrijci, posestniki graščin, hiš in zemljišč, profesorji, zdravniki, uradniki, učitelji, trgovci in osebe, ki imajo pravico do pokojnine in dedščine, duhovniki in dame tu in na deželi. Naslov: **F. Gurré, kreditni zavod, Gradec.** (515—24)

Cvet zoper trganje
 po dr. Maliču a 50 kr.,
 zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živeli, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno zdravi, kar dokazuje na stotine priznani iz najrazličnejših krogov.
 Prodaja (605—4)
LEKARNA TRNKOCZY
 z vraven rotovža v Ljubljani.
 Razpošilja se vsak dan po pošti.

! Gostilničarjem na deželi!
 priporočam razen eksportnega piva
dvojak
 (jako krepko pivo)
 (Doppelbier)
 iz pivovarne bratov Koslerjev v steklenicah po 1/10 litra. (462—29)
 Zahtevajo naj se ceniki.
A. Mayer-jeva zaloga v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.